

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3643/2024
10.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бисерка Црноглавац адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа Градско саобраћајно предузеће „Београд“ са седиштем у Београду, кога заступа Јелена Тетковић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2090/24 од 16.05.2024. године, у седници одржаној дана 10.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2090/24 од 16.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2090/24 од 16.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1226/22 од 22.12.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за временски период од маја 2019. године до децембра 2021. године исплати 5.323.920,31 динара у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом на сваки новчани износ. Ставом другим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћеног регреса за временски период од маја 2019. године до децембра 2021. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом на сваки новчани износ. Ставом трећим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да у корист тужиоца на појединачно опредељене месечне износе припадајуће накнаде штете због мање исплаћене зараде за временски период од маја 2019. године до децембра 2021. године уплати 2.008.652,77 динара на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености надлежним фондовима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у новцу, за период од маја

2019. године закључно са децембром 2021. године, исплати укупно 48.842,25 динара у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у боновима, за период од маја 2019. године закључно са децембром 2021. године, исплати укупно 25.696,40 динара у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 90.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2090/24 од 16.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1226/22 од 22.12.2023. године у четвртном, петом и шестом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Према наведеној одредби (став први), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату новчаног потраживања на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, у висини разлике између износа уговореног колективним уговором туженог и износа који су му по том основу исплаћени у спорном периоду.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, Врховни суд је нашао да нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог ради разматрања спорног правног питања да ли је висина трошкова исхране у току рада у његовом колективном уговору исказана у бруто или нето износу.

Право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада, предвиђено чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, остварује се у складу са општим актом и уговором о раду, ако послодавац то право није обезбедио на други начин. Без обзира на установљен принцип бруто зараде, која у складу са чланом 105. наведеног закона садржи у себи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективног уговора и уговора о раду тумаче се онако како гласе. У ситуацији када се у колективним уговорима туженог послодавца важећим у спорном периоду и Посебном колективном уговору за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности Града Београда („Службени лист Града Београда“, број 78/18 од 22.08.2018. године, који је важио до 31.12.2021. године) наведе конкретан новчани износ који се на име накнаде трошкова за исхрану у току рада има исплатити запосленом, не може се на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу јер то није изричито предвиђено.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у споровима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу очигледно је нижа од вредности меродавне за дозвољеност ревизије, предвиђене наведеном законском одредбом, због чега је применом члана 413. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић